

Svoboda od sebe sama (Tales of Dakini Nairatimya)

Každý pravděpodobně alespoň jednou v životě přemýšlel o tom, co je svoboda. Nejednou se stala žadaným cílem různých revolucí a povstání. Je to ale principiálně možné, nebo je pro člověka stále nemožné dosáhnout absolutní svobody? Je to možné pro každého, nebo svoboda jednoho okamžitě omezí svobodu druhého?

Východní učení mluví o osvobození a nazývá to osvícením. Co je tedy skutečné osvobození ducha a do jakých iluzí může člověk upadnout při hledání svobody? Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím lucidního snu, takže zda jim věřit nebo ne, je osobní věcí každého. Každý má svou cestu k pochopení a pochopení světa a existence v něm, ale snad někomu tyto informace dají odpovědi na otázky, které ho trápí už delší dobu...

...Perlové štíty horských pásem se táhnou až k samotnému horizontu. A na temně modrém nebi už září v růžových paprscích slunce, které ještě nevyšlo. Někde v bezmezných výšinách sametové oblohy jiskří rozptýlené hvězdy.

Ale před námi se objevila známá příhrávka. A prastarý oprýskaný chorten s potrhanými prapory se stále setkává s úsvitem na horské stezce.

Sluneční paprsky se již objevily zpoza nejbližšího vrcholu a dopadaly do rokle. Znovu prorazili zbytky noční tmy a odhalili starodávnou jeskyni na zdi.

Někde tam už prastará freska dákini Nairatimya na její vzdálené stěně opět jiskřila barvami a její nekonečný tanec byl opět prozářen sluncem.

Neznámá síla a duhové odstíny ranního vzduchu mě tam opět nesly a černé tělo dákiní se stalo opět mým.

Hvězdy se na rozjasněné obloze stále třpytí, ale pokud budete nadále nahlížet do jejich nekonečného vzoru, je jich stále více. A duhové víry tkají prostor zde i zde.

Je nekonečný a neomezený a vejdou se do něj myriády světů. Každá hvězda je totiž soustavou světů a je jich nespočet.

A každý duch pravděpodobně alespoň jednou sní o útěku, o svobodě...

Ale co to je, Svoboda... Mnoho inkarnovaných duchů nechápe, co to vlastně je. Protože si nedokážou představit vůbec nic kromě pozemského světa a reality každodenního života svého hmotného života.

...Ve Vesmíru žijí a existují pouze duchové a to, co je viděno jako jejich hmotná těla a formy zvířat, rostlin, kamenů, lidí nebo jiných tvorů, jsou jen projevy v hustém fyzickém světě, jako jsou šaty nebo skafandr, které odpovídá duchu na určitém stupni jeho vývoje.

Na začátku svého vývoje se duch snaží uvědomovat si svět kolem sebe a zároveň dochází k vhledu, jako jiskření, a začíná chápat, že sám je něco a někdo. Tak se projevuje sebeuvědomění. A právě skrze něj dochází k uvědomění si světa.

Tato cesta je velmi dlouhá a na východě se nazývá samsára. Začíná od okamžiku, kdy si duch uvědomí sám sebe a svět kolem něj, kdy je duch ztělesněn nebo ne, ale začíná si vybírat z toho, co ho v tomto světě konfrontuje.

Během dlouhých, dlouhých eonů, neustálého rozhodování a porovnávání, získávání zkušeností, může duch začít vidět a chápat vztahy toho, co dělá, a jeho důsledky. Tak se rozvíjí vědomí. A nakonec vývoj vede k tomu, že se duch stává inteligentním a začíná kolem sebe vytvářet svůj vlastní svět a vytváří společenství lidí, jako je on sám. Tak se rodí civilizace.

Zde je ale ještě potřeba říci, že život ducha je nekonečný a všechny inkarnace, které duch prožívá v hustém světě, jsou jen epizodami existence ducha.

Ale vědomí, které je ztělesněno ve fyzickém těle, ve fyzickém světě si nic z toho s myslí nepamatuje, protože mysl je jen zkušenost jedné husté inkarnace, stejně jako dovednosti získané z jiných podobných inkarnací, zaznamenané ve znalostech. Že duchové mohli dosáhnout, pamatovat si je, protože jsou vtěleni do těl.

Na Zemi neexistuje žádné přímé poznání, které zanechávají jednoduše duchové bez těla. Veškeré vědění bylo zaznamenáváno duchy v tělech, tedy to, co si mohli sami pamatovat a cítit ve svém těle, nebo co mohli pochopit prizmatem svého tělesného vnímání při komunikaci s lidmi bez těla, pokud se tak stalo. Sami odtělesnění, dokonce ani Učitelé, zde nemohou zanechat vědění, protože nemohou psát v hmotném světě, protože jsou nehmotní fyzikálními vlastnostmi trojrozměrného hustého světa.

Vědění mohou zprostředkovat pouze těm, kteří jsou vtěleni do těl. Ale předávané vědění již nese otisky vědomí těch, kteří přenášeli, a zvláště nese otisk tělesného vnímání husté hmoty, protože pro vtěleného ducha je nesmírně obtížné vzpomenout si na skutečnosti jiných světů, dokud je v těle.

Přesnější znalosti předali sami Učitelé, když přišli do těla, ale i tam si nejprve potřebovali vzpomenout a poté je předávat dalším vtěleným. Nejdůležitější ale je, že i po zapamatování všeho je téměř nemožné přesně zprostředkovat, co je vědění Vesmíru a vědění Existence, které se netýká fyzického světa. Ve fyzickém světě prostě neexistují žádné koncepty, které by to popisovaly. Skutečné poznání tedy můžete pochopit pouze beze slov, zpracováním a uvědoměním si toho, co Učitelé řekli, ale ne na této tělesně-hmotné úrovni, ale na úrovni ducha.

Pokud studenti stále chápou vše na tělesně-materiální úrovni, pak začínají velká zkresení a temnota, která obecně začíná ničit vědění a dělá z něj pravý opak.

To se stalo, když Učitelé přišli a řekli duchům ztělesněným lidmi o sloučení energií, o stvoření světů. Vtělení to nemohli pochopit, protože mnozí z nich si nedokázali představit nic jiného než fyzické tělesné projevy. A i když cítili něco na energetické úrovni, stále porovnávali procesy přesně s fyzikou projevu svého života. A ze všeho nejvíc se stvoření života podobalo početí a narození tělesných potomků. Proto se pohlavní styk začal zbožňovat jako akty stvoření a zrození nových těl začalo být považováno za smysl a účel života. Lidé, kteří byli v tělech, nemohli pochopit, že sami nejsou těmito těly, že těla jsou pouze jejich oděvy a že jejich děti jsou také duchové, navíc jejich vrstevníci, kteří k nim pouze přicházejí a nejsou zrozeni z ničeho. Nemohli pochopit, že porodili,

vytvořili pro ně jen těla, ale ne sebe. A toto porozumění tu bylo vždy, jak ve starověku, tak v dnešní době.

Takto bylo poznání vždy zkresleno kvůli tělesnému, hmotnému vnímání světa a chápání.

Člověk se proto stále snaží vnímat nefyzické, nehmotné věci fyzicky i materiálně, nebo je s těmito kategoriemi alespoň porovnává. Nebo člověk může rozumět na úrovni emocí, pocitů, ale zase skoro vždy vše láme přes sebe, přes své osobní porozumění, přes svůj osobní postoj, přes svou osobní zkušenost. A tato osobní zkušenost je vždy spojena také prostřednictvím vnímání světa jménem sebe sama, a nikoli neosobně, jako byste byli vnějšími pozorovateli měnících se obrazů světa.

...Dnes musíme mluvit o svobodě. Tento koncept je zcela nemateriální a nefyzický. Ale cítí se úplně jinak. A touha po ní může vést jak ke skutečnému osvobození ducha z pout samsáry a začátku dalšího vývoje, tak k pádu ducha do hlubin antisvěta.

A to vše závisí právě na refrakcích osobního, na čočce ega. Vědomí, zcela ponořené do vnímání světa optikou ega, měří a hodnotí vše pouze z hlediska svého osobního postoje k jevům, nebo z hlediska toho, jak se s tím zachází. Pod vlivem čočky se vědomí ega dívá na svět hodnotícím způsobem: buď jak se k němu svět vztahuje, nebo jak se vztahuje ke světu samotnému. Jiné vnímání neexistuje. Proto také pojem svobody v jeho pojetí pochází z těchto osobních soudů.

Co je tedy svoboda pro takové vědomí? A svoboda je pro něj příležitostí dělat, co chcete. Plná realizace vašich přání. Navíc takové vědomí vidí a cítí pouze své vlastní touhy a téměř nikdy nebere v úvahu touhy druhých. A samozřejmě vždy a všude pro něj budou jeho touhy vždy na prvním místě, i když ví o touhách druhých.

Pokud se nějaká touha takového člověka nesplní nebo není možná, pak to pro něj již není svoboda. Absolutní svoboda v takovém sobeckém chápání je tedy povolnost. Jakákoli pravidla a omezení již nejsou svobodou. Takovému člověku ale zároveň nejčastěji vůbec nezáleží na tom, že svým jednáním za účelem naplnění svých tužeb omezuje svobodu někoho jiného, například překračuje své osobní hranice nebo odmítá jeho touhy. Koneckonců, přát si můžete různými způsoby. Jeden chce mít něco pro sebe a druhý přeje prvnímu, aby tam něco neměl. A to porušuje touhu této osoby mít to. Toto je primitivní příklad. Nebo když ti dva chtějí něco, co nesdílejí dva, ale jen jeden. To znamená, že jednomu se přání splní, druhému nikoli, a to jen proto, že se ten soused relativně vzato předběhl a vzal si to pro sebe, tedy uspokojil svou touhu bez ohledu na ostatní. Nebo když si začnou přát, aby jiní lidé něco udělali a naplnili tak jejich vůli, a ne jejich vlastní. Tím také omezují svobodu druhých, nebo ji dokonce zcela zbavují, aby naplnili své touhy. To znamená, že svoboda jednání jednoho spočívá na svobodě jednání druhého.

Může ale člověk dosáhnout absolutní svobody a kudy může taková cesta vést?

Sobecký přístup k vizi míru a svobody vede člověka k povolnosti do té míry, že není omezován ostatními. A také chtějí existovat a volit a chtějí také svobodu jednání, ale zároveň tento první kdo vytoužená svoboda začala kvůli ní utlačovat ostatní.

Pokud začne silou a různými možnými prostředky usilovat o svolnost, pak dojde k rychlému poklesu ducha na úroveň vědomí démonických světů. Koneckonců, někdy jsou všechny prostředky

dobré k odstranění překážek pro vaše touhy. A ti, kteří zasahují do jejich realizace, jsou prostě smeteni z cesty, a to i fyzicky. Kdo jde přes hlavu, aby naplnil své touhy, promění se v monstrum, způsobující utrpení a dokonce smrt těm, kteří mu stojí v cestě, nebo se prostě ani nepostaví, ale vždy tam byli. Ale ten, kdo chce svobodu, mu prostě chtěl něco vzít nebo to odstranit pro své vlastní účely.

To je temná cesta, cesta pádu ducha do démonického stavu, přeměna ducha ve strusku. A důvodem se zdá být touha po svobodě. To ale neznamena, že jakákoli touha po svobodě je cestou k tomu stát se démonem. Žádný! To je prostě nepochopení svobody, svoboda protisvětským způsobem. I když to někteří mohou hned vyvrátit s tím, že co je potom svoboda, když vás někdo může omezovat svou existencí. Pak to znamená, že absolutní svoboda nemůže existovat a z těch, kdo o ni usilují, se stávají démoni, kteří jim odstraňují z cesty ty, kteří do jejich svobody zasahují i jen svou existencí.

Ale i to je zásadně démonické chápání svobody jako takové.

A celý tento démonismus spočívá v tom, že svoboda je viděna z hlediska já, ega, z hlediska osobních tužeb, aniž by se brala v úvahu existence tužeb druhých. A i to brát v úvahu je považováno za nesvobodu. Protože takové duchy vede pouze Ego, pouze já. A to může vést jedině do pekla.

A v zásadě, pokud se dále ponoříme do apogea takové osobní protisvětské svobody, je to skutečně svoboda?

Předpokládejme, že démon vždy usiluje o shovívavost, ale se svou svobodou plnit jakékoli touhy dosáhne štěstí ve svém vlastním chápání jen na okamžik. Proč se to děje? Ale protože jakmile se jeho touha naplní, a on z toho pocítí uspokojení, pak se v něm hned v tu chvíli zrodí nová touha, kterou jistě chce uspokojit. Co se stane? Ukazuje se, že neustále není oproštěn od svých vlastních tužeb a jako otrok znovu a znovu hledá způsoby, jak je uspokojit, vše nazývá svobodou.

To je iluze svobody a za tuto iluzi, za její udržení, platí duch svou podstatou, někdy hniující až do samotného zrna ducha. (**Viz další témata na webu**). Ale ve skutečnosti to vůbec není svoboda, ale závislost na neustálém uspokojování nových a nových tužeb. Věčný hlad ducha. Tento hlad je hladem konzumenta, protože všechny touhy takového ducha pocházejí z ega z vlastního já, hlavně touhy vlastnit, ovládat, ovlivňovat, to znamená ovládnout svět kolem nás, konzumovat či využívat svět a ostatní bytosti v něm pro jejich potřeby a účely, jako zdroj.

A to je právě vrchol takových tužeb – povolnost. Ale poté, co obdržel svolení, duch upadající do antisvěta začne hladovět ještě více, trpí svou závislostí věčně absorbovat. Protože se nemůže nabažit, nemůže být spokojený. Závislost na neustálém plnění vlastních tužeb vede k tomu, že duch už neví, co jiného si přát, protože se v něm již otevřela trychtýř dřezu. Tady začínají nejrůznější zvrácenosti. Jen aby i nadále uspokojoval všechna hladová ega. A je vyžadována stále větší dávka a doba uspokojení je kratší a kratší.

Sám hladový démon začne trpět tím, že neví, co ještě chce, ale chce dál. Právě to způsobuje u démonů smrtelnou nudu a touhu vše zničit, protože teprve destrukce, pouze energie rozkladu začnou odpovídat gravitaci jeho ducha – pohlcovače. To je vyjádřeno skutečností, že pouze destrukce začíná přitahovat takového ducha. Koneckonců nevyžadují úsilí vědomí, logiky a inteligence, ale jsou spektakulární a dávají spoustu energie absorberu, kterému nakonec zbývá jen

jediná primitivní touha - nasytit se energiemi zničení, protože už vyzkoušel všechno ostatní a už ho to neláká. Jak vše, čeho jste dosáhli, okamžitě ztrácí smysl, zájem o to okamžitě mizí.

To je základní mechanismus hladu ega, hladu po sobě. Ztráta zájmu a touhy po tom, čeho bylo dosaženo. Už mě to nezajímá. To je právě skutečnost, že to byly touhy ega, já, a ne skutečné touhy ducha. Skutečné touhy takového ducha spí, jsou lámány čočkou ega, proto dochází k věčnému hladu a sebeklamu.

Duch má přirozený vývojový potenciál jako pohyb, ale čočka ega toto vše láme a duch plýtvá svou energií v nečinných výfukových plynech, neustále něco konzumuje. Zdá se mu, že to je přesně účel jeho existence, ale to je iluzorní, zkreslený odraz v čočce ega.

Ale zde musíte stále pochopit, že k fyzické existenci v těle musí duch samozřejmě konzumovat jídlo a jiné hmotné předměty. To je prostě nutnost pro přežití a život v hustých fyzických světech. Proto by člověk neměl hned po vyslechnutí toho, co zde bylo řečeno, zacházet do extrémů. Ale jsou to extrémy, které vedou do antisvěta. Když se člověk stane závislým na svých touhách a přitom nehledí na to, že mohou druhým přivodit škodu a utrpení. Právě tato linie vede ducha k pádu do démonismu, k jeho proměně v temnou entitu. Vedou tam jakékoli extrémy, ať jsou jakékoli, takže vždy musíte cítit hranice toho, co je dovoleno, a neusilovat o povolnost nebo si úplně zakazovat všechno, včetně jakýchkoli tužeb.

Zákazy, stejně jako permisivita, jsou extrémy, které vedou do démonických světů přímočaře a takříkajíc oklikou.

Musíte pochopit, jaké touhy existují a k čemu jsou, a ne jen hloupě a bezmyšlenkovitě vše mechanicky potlačit a začít mechanicky bojovat se svou přirozeností, aniž byste pochopili podstatu důvodů.

První věc, kterou musíte cítit, je, zda nekřížíte něčí cestu svými touhami, zda někomu neublížete nebo někoho utlačujete. Druhým je nebýt otrokem závislostí. Když jste zcela pohlceni touhami a jste na nich závislí, pak je to otroctví, ne svoboda. Ve všem musí být umírněnost a samozřejmě pochopení toho, co přesně tyto touhy jsou a k čemu mohou vést. Možná neublíží nikomu poblíž, ale vám samým tím, že vás odvádějí od vývoje, od řešení problémů a karmických uzlů, berou čas a ztěžují situace.

Většina tužeb jsou totiž touhy po potěšení a vyhýbání se utrpení. Jsou to impulsy vlastního já nebo ega. Ego vždy hledá potěšení a vyhýbá se bolesti. Protože je velmi citlivý. A právě proto to není zadarmo. Teče v rámci touhy po rozkoši a úniku od bolesti. To je jeho nesvoboda. A touha po svolení je jen nejhlubší iluze vedoucí k pádu. Protože ten, kdo dosáhl shovívavosti, stále pokračuje ve snaze o potěšení a nadále se vyhýbá utrpení. Nemůže to se vší svou svolností odstranit ze své cesty. Což znamená, že není svobodný.

Závislost a žízeň po potěšení nemohou dát svobodu duchu. Duch je k tomu neustále připoután, neustále hledá potěšení a co jim může dát. Ale zároveň si může myslet, že je velmi svobodný. Dochází k sebeklamu, za kterým se ukazuje, že takový duch vlastně ani neví, co je to svoboda, o kterou usiluje. Neusiluje o svobodu, ale o to, aby mu nikdo a nic nebránilo v přijímání rozkoše.

Pokud však tato potěšení neexistují, i když mu v jejich přijímání nikdo nebrání, začne takový duch trpět nudou a žádnou touhou existovat bez prožívání potěšení. Začne procházet abstinencí jako narkoman, protože to vše je nejvyšší drogová závislost ducha. Závislost a věčná žízeň po rozkoši je závislostí ducha. Narkoman nikdy nemůže být svobodný. A takový duchové začnou spatřovat své osvobození v totálním zničení všeho a všech, které na své cestě potkají. Takto se duch mění v démona.

Nakonec i destrukce, není-li ničím omezena a pokud takový duch obdrží úplnou svobodu povolnosti, povede ho k ještě většímu utrpení ze samotné existence. Zdálo by se, že o to usiloval, ale po dosažení tohoto zakázaného ovoce je duch otráven svým vlastním jedem nudy a tíhou své vlastní existence. Začíná vidět svobodu v neexistenci vůbec. Právě k tomuto finále vede temná cesta démonismu a povolnosti. Pouze omezení tužeb zadržují iluze temných duchů o jejich nedosažitelném snu o svobodě tvořit, co chtějí, ale pokud to náhle dostanou, jejich konec bude sebezničením.

Celé je to ale v tom, že se nikdy nebudou chtít jen tak zničit. Právě v posledním stádiu protisvětského antiosvícení sní nejtěžší duchové hierarchů temnoty o úplném zničení života a existence jako takové pro všechny a všechno, nejen pro sebe. Je to jediná věc, která zůstává jejich nesplněným snem v hlubinách jejich Anti-Světa.

Toto je plně realizované anti-vědomí démona, toto je jeho psychologie. Je unavený vším i sebou samým, chce od sebe konečně svobodu, ale zároveň je sám superego, nemůže už z principu vůbec nic jiného kromě sebe existovat. Proto touží úplně zničit Vesmír, Vesmír, Existující až do konce a spolu se sebou, aby se jeho vědomí zastavilo a již nevyžadovalo touhy, ale zároveň s vědomím, že už nezbude nic. Protože jeho superego nebude tolerovat, když někdo bude dál žít. Toto je vrchol temné cesty ducha, konec této cesty.

Temný duch, který dosáhl bezedného dna svého pádu, je unavený sám ze sebe, chce od sebe svobodu. Ale zároveň je superegem za egem a právě to ho vede ke zničení všeho, co existuje.

Byla to přítomnost čocky ega, která narostla do takových rozměrů, která ho přivedla do této propasti temné cesty. A ve snaze najít svobodu, osvobození od sebe sama, ale přes tloušťku čocky jáství se ocitl na dně antisvěta.

Kupodivu jasná cesta ducha, která se vynořuje z kol Samsáry (**viz témata: „Pod koly Samsáry“, „Život mimo Samsáru“**), přichází také na výstupu z téže Samsáry právě k osvobození od sebe sama. Ale na rozdíl od temného ducha - pohlcovače ho dosáhne a je osvobozen a temný duch se nikdy nebude moci osvobodit, i kdyby spolu se sebou zničil celý svět.

Co to tedy je – svoboda od sebe sama? A to je vlastně totéž osvobození, o kterém se ve starověkých učeních mluvilo jako o osvícení. Osvícení je svoboda od sebe sama.

Ale na světlé cestě, cestě vývoje, k tomu duch přirozeně směřuje, postupně se učí myslet nejen na sebe a vidět nejen své zájmy.

Jestliže si na počátku vývoje zrnko ducha začne uvědomovat právě skrze projevené prizma jáství, pak se na konci samsárické cesty musí tohoto prizmatu zbavit a dojít do stejného stavu, v jakém se původně zrodilo jako zrnko ducha z Absolutna Vesmíru. (**Viz další témata na webu**).

Ale na samém počátku si zrno ducha nic neuvědomuje, je to nevědomý proud, vír éteru vesmíru. Začíná si uvědomovat a chápat život, projevuje se v něm já. Veškerá existence v samsáře je vývoj životních okolností na simulátorech, miliony inkarnací v různých podmínkách existence s různými scénáři a peripetemi.

Chcete-li ukončit cyklus samsáry a přejít do nových fází vývoje ducha, to znamená, abyste opustili školu formování nevědomého semene ducha ve vědomém stavu dospělého ducha, musíte odstranit ze sebe mechanismus dětství ducha, mechanismus učení, totiž právě tuto čočku ega. Ego již není v dospělosti potřeba, jinak povede ducha k inhibici vývoje a dokonce ke smrti. Ostatně právě popsaná velmi temná cesta je cestou smrti ducha z nemožnosti překonat čočku ega. Zdá se, že duch se dusí svým egem, obrazně řečeno, a topí se, neschopen vidět svět bez jeho zkreslení, neschopen vidět realitu.

A realita je právě svět bez deformací čočky ega, kdy si duch vše uvědomuje, ale zároveň už nemá čočku ega, pak vidí realitu, což je znamením opuštění kola samsáry, tedy znamení zrání ducha.

Duch se musí vrátit do stavu svého zrození, kdy ještě neměl čočku ega, ale musí zůstat při vědomí a ne v bezvědomí. Vědomí, že se čočka ega projevila, musí zůstat a samotná čočka ega musí zmizet.

To znamená, že duch si musí být všeho vědom a být schopen existovat, vidět svět a jeho procesy bez pomoci brýlí ega, ale přímo bez sebe, vidět svět ne z pohledu sebe sama, ale prostě jako je, ne subjektivně. Subjektivní pohled, osobní úsudky o světě musí opadnout spolu s čočkou já a to, co zůstane, je čistě to, co je, realita.

Pokud je na začátku cesty zrno ducha slepé, a proto nevidí realitu, obrazně řečeno, pak se projevuje stejná čočka jáství a s její pomocí duch začíná vidět svět a stává se si toho vědom. Aby si to uvědomil prostřednictvím refrakcí sebe sama, já při výstupu ze samsáry, musí si sundat tyto brýle s čočkou ega a zároveň neoslepnout, jako na začátku cesty, ale pokračovat. vidět svět, ale bez lomu na sobě a svých osobních úsudcích. Toto je stejné osvícení a svoboda od brýlí jáství, svoboda od sebe sama vytvořená iluzí těchto refrakčních brýlí.

Toto je přirozený mechanismus růstu a vývoje duchů v Existenci. To je povaha vývoje. Kdo nemůže vyklíčit, vidí jasně, kdo nemůže sundat tyto brýle, zahyne. Protože brýle takřkajíc přezrávají, mění se v supertlusté čočky ega, ve kterých duch už nic nevidí. Vidí jen ty nejtlustší iluze zkreslení, a proto v těchto iluzích klopýtá a padá do antisvěta a tam umírá, dosahuje právě zmíněného apogea jáství.

Takže právě tato čočka jáství, tedy vnímání světa skrze sebe a ve vztahu k sobě samému, dává vzniknout právě těm dvěma vodítkům – utrpení a slasti, které jako omezovače vedou dosud slepého ducha. cesta dospívání. Ale nakonec se duch musí naučit chápat, že pokud neustále hledá potěšení, vede ho to k utrpení. To je fyzika éteru, fyzika extrémů. Protože čím větší potěšení, tím větší utrpení.

Možná to mnohým není jasné, ale pokud si neustále zvykáte na potěšení, pak samotná absence potěšení bude vypadat jako utrpení. Přesně tak to funguje. Stejně jako nekonečné utrpení, pokud byť jen na okamžik odezní, pak se jeví jako ráj a potěšení.

Optimální je tedy stejná střední cesta umírněnosti, bez nadměrné touhy po potěšení, ale také bez strachu z utrpení. Neboť strach, který vzniká před utrpením, táhne ducha k tomuto pólu a přitahuje k němu utrpení, stejně jako neovladatelná touha po rozkoši, která ho také vrhá do utrpení.

To vše je jakési schéma. Ve vlnách éteru totiž existuje rovnováha, která se v lidském chápání morálky nazývá spravedlností.

Koneckonců, každý duch, který je v samsáře, se rozhoduje každou vteřinu, každý okamžik na základě toho, co vidí a cítí před sebou, obrazy života, které éter v samsáře utká. Navíc tam není sám, ale myriády duchů. Relativně řečeno se v tomto prostoru střetávají se svými zájmy a touhami. A právě zde se projevuje přirozená rovnováha éterických vln. Pokud se nějaký duch, který je ve skutečnosti jen vírem téhož éteru, začne tahat, vtahovat do éteru svými touhami a přitom zraňovat zájmy jiných duchů – vírů, pak vzniká rozhořčení, napětí v éteru a jsou zdeformovány i víry těch duchů, jejichž zájmy jsou tímto duchem porušovány. Odezvy přirozeně začínají. Jsou-li stejné, pak je opět nastolena rovnováha a dochází tak k reakci a vypracování karmy rušitele, ale pokud jsou silnější než původní narušení, dochází k vychýlení opačným směrem a dochází k novému napětí, opět vyžadující vybití a odezvu vln éteru a sousedních vírů duchů, jejichž zájmy byly opět sevřeny.

Zároveň někdy dochází k neklidu, který přechází v masivní vlny a srážky. A již v tomto chaosu masových vln, což jsou události v dějinách civilizace a politiky, dochází k menším kolizím karmických dějin jednotlivých duchů. To je, když se na to podíváte ze strany Existence.

Každý duch v tomto rozbouřeném oceánu malých i velkých událostí prochází svými vlastními peripetemi, ale právě těmi, na které reagoval rezonancí nebo antirezonancí, touhou po potěšení nebo strachem z utrpení.

Ale dokud bude myslet na sebe a na to, jak dokáže přežít a udržet se v těchto vlnách, bude se v nich motat navždy! Toto je samsára .

To znamená, že pokud vidí svět prizmatem brýlí svého já a činí rozhodnutí, činí rozhodnutí na základě vlastních pokynů, jak získat potěšení, výhody nebo se vyhnout utrpení, ztrátě a bolesti, pak se bude poflakovat v zuřící moře samsáry, reinkarnující se tam znovu a znovu podle rezonancí jejich voleb, které nevyhnutelně vytvářejí nové vlny v tomto oceánu.

Jediný způsob, jak se dostat ven z tohoto oceánu, je přestat vidět svět ze své vlastní perspektivy, přestat se ve světě chovat, vidět ho ze své vlastní perspektivy. Zhruba řečeno, přestat hrát roli sebe sama a přijmout všechny životní peripetie jako realitu, která vlastně přináší nějakou tu slast či utrpení. Přijměte, že potěšení a výhody jsou jen iluze, stejně jako utrpení a ztráta. Sundejte brýle vnímání toho, co se děje, přesně jako reality, vzhledem k sobě. Pochopte, že neexistuje ani pojem sebe sama, že je to také výsledek lomu vidění přes stejné brýle. Ale zároveň se musíte vyvarovat toho, abyste sklouzli do té nejhlubší iluze superega, kdy se ukáže, že brýle, které se zdají být odstraněny, nebyly vůbec odstraněny, ale změnily se na super silné čočky.

To se děje během falešného osvícení, kdy duch, který chápe iluzorní povahu světa a na okamžik ho vidí, je okamžitě zapomenut a, aniž by to cítil, okamžitě láme poznání prostřednictvím pocitů sebe sama. To znamená, že následuje myšlenka, že on sám konečně dostal zrak, viděl realitu a stal se nad dobrem a zlem... A dál a dál, hlouběji a hlouběji, duch začíná upadat do sebevyvyšování a pohrdání světem a těmi, kteří se tam stále poflakují...

To ale vůbec není vlnění a ne svoboda od sebe sama, je to iluze a falešná svoboda temných duchů, kteří si myslí, že jsou svobodní, protože přitom přemýšlejí o SOBĚ a o SVĚ svobodě.

Duch, který trochu odhalil pravdy, ale začal je znovu používat pro svůj prospěch nebo aby se vyhnul svému zničení, neprozradil ani trochu. Dostal jen iluzi. A i když rozumí tomu, co zde bylo právě řečeno, ale zároveň to bere v úvahu jako to, jak se pomocí tohoto poznání dostat ze samsary, tak vlastně nic nepochopil. Jakmile vstoupí do ducha popudy o sobě, o vlastních výhodách nebo obavách, duch opět nerozumí ničemu. A znovu se obává moře samsary a snaží se v něm SPRÁVNĚ veslovat.

Ale pouze tím, že ZAPOMENETE NA SEBE, můžete z tohoto moře vyplavat, tedy tím, že přestanete veslovat a poddáte se vůli vln. Dokud budete chtít něco lepšího pro sebe nebo se alespoň nějak usadit v tom rozbouřeném moři, pak bude vzrušení z tahů, zatímco se chcete vyhnout tomu hroznému, pak budou ještě větší tahy a vlny. Jakmile vznikne důvěra ve vyhrané, vlny odezvy opadnou, protože nedochází k novým úderům. Ale když se duch opravdu vůbec nestará o to, co se mu může stát, a přijme své možné úplné zmizení jako vědomí a sebeuvědomění, pak se vlny úplně zastaví. Zůstanou pouze setrvačné vlny z dříve provedených tahů, které však postupně odezní, pokud duch z osobního strachu ze zmizení opět nedělá křečovitě tahy.

Všechno, co kdysi vesloval, podle vlastností tohoto oceánu éteru, se mu stále vrátí, ale pokud v reakci na to neudělá nové řady, bude osvobozen.

...Mnoho lidí nechápe, jak potom žít, pokud to nelámu skrze sebe a svou vizi. Pro mnohé to není v podstatě vůbec pochopeno.

Ale je to možné. Zapomeňte na sebe, musíte se pokusit cítit vlny éteru, jeho toky a být s nimi v souladu. Vnímejte pouze je, a ne své touhy a obavy, a jednejte s nimi v rezonanci, a ne v rezonanci se svými touhami a obavami.

Největší svoboda není strach! Ale strach je klam, iluze vlastního já, je to nejmocnější projev já, je to koncentrované nadjá. To je strach. Proto má nejtěžší vibrace. Je příčinou mnoha zla. Ze strachu je duch schopen zrady, podlosti a všech těch nejstrašnějších věcí, které by jen tak nikdy neudělal. Ale pod hrozbou bolesti a smrti je vše možné a duch se valí do démonických světů.

Fyzický strach je nejprimitivnější z nich. Na vtěleného ale zasáhne mnohem silněji a častěji než strach z ducha, protože vtělený často vůbec nechápe, že jsou duchové. Považují se za tělo. A tělesný pohled jim zobrazuje strašlivé tragédie spojené se ztrátou těla jimi samotnými nebo jejich blízkými, opět v těle. Tento strach pro ty, kdo se považují za tělo, se rovná strachu ducha, který se bojí navždy zmizet jako člověk a přestat vůbec cítit, cítit a být si vědom. Mnoho slabých duchů má navíc silný strach z fyzické bolesti, dělá z nich otroky těla, stejně jako touhu po tělesných požitcích.

Každý, kdo má úplné vědomí v duchu, je v duchu nezranitelný a může zemřít pouze v těle, ale nestane se zombie. Tělesní lidé jsou vždy ve všem zranitelní, žijí iluzemi tělesnosti.

Musíte úplně odhodit strachy a odevzdat je vůli těchto vln éteru. To jest, jak bude; Pokud se to splní, znamená to, že se to splní, pokud se to nesplní, znamená to, že to vůbec není nutné. Právě tento přístup naprosté důvěry a důležitosti samotných vln Oceánu je důležitý, a ne vaše vlastní tahy na vlnách, na rozdíl od proudů Oceánu.

Oceán je vždy moudřejší, je to Bytí, je to život a vždy vysílá vlny správně. A pokud je v něm nespravedlnost, pak to není od něj, ale od duchů, kteří veslují proti němu. Ale jejich rány se jim vždy vrátí.

Ale pokud se jim chcete vyhnout a odstrčit, obrazně řečeno, nedůvěřovat vlnám Oceánu, pak znovu sami vytváříte rozrušení a znovu se ocitnete v samsáře a karmických vazbách. Musíte se naučit vnímat Oceán a stát se jeho vlnou, která je jeho pokračováním, pokračováním JEHO VŮLE a ne vaší vlastní vůle, navzdory nebo ne navzdory, ale svým vlastním pokřiveným způsobem.

Jakmile se duch stane pouhým proudem éteru, proudem Oceánu, začne pociťovat vůli přírody, jako prvky éteru, a ne pouze vůli jakéhokoli vědomí, dokonce i vědomí Boha.

Vědomí Boha jako Absolutna je podřízeno právě vůli přirozenosti éteru Vesmíru a nemá své vlastní osobní touhy. Je to prostě fyzika, příroda. Stejně jako je vědomí Vesmíru vůlí povahy éteru Megavesmíru a dále samotné Existence, která nikdy neměla a nemůže mít jediné sebevědomí sebeuvědomění. Je to prostě neosobní vědomí přírody. Sobecké touhy jsou vždy iluzí lomu a zkreslení.

Poté, co se vynořil z iluzí jako vlna oceánu, stává se oceánem samotným a vytváří v sobě kapky, rozstříkují se na ně, které v něm také začnou vyrůstat... Toto je život Stvořitele, který se stal nový vesmír. Nebo ten, kdo vystupuje z iluzí, se stává proudem samotné existence. A plně cítí přirozené proudy svého Velkého bezedného oceánu nekonečna, vytváří spravedlnost s jejími silami ve světech projevených v různých projevech Existence. Všechno, co dělá, už nedělá pro sebe, všechny jeho úkoly jsou podřízeny pouze životu Oceánu. To je rozdíl mezi osvíceným a tím, kdo vesluje pro sebe a pro sebe v samsáře.

Temní duchové to nemohou pochopit, pro samsárické je to velmi obtížné, protože si budou myslet, že to vůbec není svoboda, ale úplné podřízení se vůli oceánu. Protože vidí svobodu jako vznik super-já, opět dělat to, co TY chceš, a ne pro dobro něčeho a abys nezničil svět. Pro ně je otroctvím ohlížet se zpět na vůli přírody a jejích vlastností.

To je jejich šílenství. Stejně jako svoboda přinutit se dýchat vodu nebo zemi. Je šílenství nepochopit, že neexistuje žádná svoboda jednoduše předělat éter podle libosti a například začít dýchat zemi místo vzduchu.

Vlastnosti éteru jsou fyzikální. A pokud to změníte, podle svých přání, pak svět zmizí, zahyne. Nezmění se, zhrouť se a zmizí. Protože má fyzické principy existence, a to i astrální a jiné jemné, podle představ pozemšťanů, světů. Má také své vlastní fyzikální zákony, které, pokud jsou porušeny, vedou ke katastrofám.

Ale když duch znovu získá zrak a je osvobozen, splyne ve svých touhách s touhami Oceánu. Jsou jedním celkem. Již neexistují VAŠE vlastní individuální touhy, neexistují žádné myšlenky na váš vlastní prospěch, protože je jasné pochopení iluzorní a dočasné povahy toho všeho, která teoreticky trvá jen okamžik. Takové vědomí nemá důvod lpět na něčem, co za chvíli zmizí.

I když takové vědomí vůlí vln Éteru, které je cítí jako svou vlastní vůli, přijde do samsarických světů, prostě dočasně použije to, co se vynoří v peripetiích projeveného světa, použije jen k tomu, aby tam zůstalo, projevit se v tomto prostředí a něco tam udělat ve prospěch celého oceánu.

Dokonce i výraz „cítit vůli oceánu jako svou vlastní“ je také zkreslení, protože neexistuje žádná vlastní vůle, jako taková je tam všechno sloučeno dohromady.

Ale zároveň si duch plně neuvědomuje SEBE jako Oceán, jak se to děje při falešném osvícení, kdy se duch začíná cítit jako VŠECHNO, ale právě SEBE, to znamená, že vše láme skrze SEBE. To znamená, že se snaží uzavřít Oceán do SEBE a nestát se jím tím, že se úplně odstraní z cesty a zničí ho jako SEBE-vědomí.

Právě tato destrukce sebe sama jako samostatného vědomí nebo jako vědomí, které obsahuje VŠECHNO, co praktikují falešně osvícení temní duchové antisvěta – je největším strachem každého ducha, který se dívá na svět optikou ega. Ale právě to odstraňuje brýle s touto čočkou, to znamená, že to zcela osvobozuje ducha od sebe sama. A duch již není ničím omezován, je vždy svobodný! Je to jen iluze jáství, iluze SEBE, která ho činí nesvobodným. Proto duchové, kteří dosáhli svolnosti, zůstávají neosvobození od svých vlastních tužeb, a když touhy vyschnou, pocítí smrtelnou nudu a touhu již vůbec neexistovat a kvůli této nudě si ničeho neuvědomovat.

Osvobozený duch se stává proudem Existence a nezáleží mu na tom, co se s ním stane. Utrpení netrvá věčně, bolest netrvá věčně, je bezvýznamná před vůlí a proudem života Bytosti, před jejími projevy světu a všeho v nich, nezaměstnává již vědomí takového ducha. Necítí žádný strach, je prázdný jako samotná Propast.

Svoboda od sebe sama je, když není co ztratit, žádný strach ze smrti, žádná bolest, žádné úplné zmizení, jako vědomí jako duch do zapomnění. To je, když se nemusíte bát, že se ušpiníte zabíjením démonů nebo nepřátel páchajících zlo. To je situace, kdy se nemusíte bát sestoupit ani do žumpy špíny antisvěta, až na samé dno podsvětí, jak to dělají dákiní, v podstatě se tam stát netvorem, který přebírá energie démonů, aby se nějak rozpustil. Je v Utilizer of the Universe spolu se sebou samými. Ano, spolu se sebou samým, abyste neublížili Vesmíru sami sebou, špínou, kterou si vzali zničit, protože žádným jiným způsobem ta struska ještě nemůže být zničena. Nezapadá, obrazně řečeno, do Recyklátoru, aniž by byl zředěn ohnivými esencemi dákiní. Ale zároveň se dákiní sami stanou špinavými a těžkými, jako démoni, a pouze sebezničením v Recyklátoru nemohou způsobit škodu Vesmíru, když jsou v této podobě.

Ale jejich duchové se zároveň stali nezranitelní, protože jim je jedno, co se s nimi stane - ať to bude peklo nebo navždy zmizí v zapomnění.

Dlouho to byly proudy Propasti nekonečna existence, úplně se opustily.

Toto vědomí je, když už tam nejsi, je tu jen vůle Propasti, Oceánu, a nezáleží na tom, co se s tebou obecně stane, nezáleží na tom, že nebudeš existovat, a to nezáleží na tom, kdo jsi - špinavý, těžký, ať už démon nebo ne, to hlavní se naplní vůle k životu samotného Vesmíru a život neustane. To je nejdůležitější. Toto je vědomí bleskových duchů dákiní, válečnických duchů Nekonečna, kteří se dávno vynořili z dětství samsáry a stali se proudy Existence. **(Viz téma: „Válečníci nekonečna“)**

A právě oni nyní ničí špínu a strusku tvořenou démonskými duchy, kteří ze svého bezmezného ega a touhy po svolení upadli do antisvěta.

Duchové jako oni nemohou přestat plnit vůli Propasti, protože sami se stávají projevem jejích fyzických vlastností, i když si vše uvědomují a vidí. Prostřednictvím nich si uvědomuje a vidí Propast, Nekonečnost Existence, aniž by poznal sám sebe.

Možná je to velmi těžké pochopit, je téměř nemožné pochopit onu nejvyšší svobodu ducha, svobodu od sebe sama. Tomu koneckonců může plně porozumět pouze duch, nikoli mysl. A je téměř nemožné to úplně vysvětlit ve fyzickém a fyzikálně-hmotném světě, jak bylo řečeno na samém začátku tohoto příběhu.

...A duhové víry nezaujatě tkají prostor, projevující se světy, projevující život... A hvězdy se stále třpytí na projasněném nebi... A tam někde začala barvami znovu jiskřit prastará freska dákini Nairatimya a její nekonečný tanec byl opět osvětlen sluncem.

Zapsala Valeria Kolcova

19.08.2024

https://shambavedi.blogspot.com/2024/08/blog-post_19.html

Související témata:

Pod koly samsáry [Под колесами сансары](#)

Život mimo samsáru [Жизнь за пределами сансары](#)

Warriors of Infinity [Воины Беспредельности](#)

Nekonečno existence [Беспредельность Сущего](#)

Bohyně Durga na světlých a temných cestách [Богиня Дурга о светлом и темном путях](#)

Jaký svět slibuje Lucifer aneb příběh jedné bitvy [Какой мир обещает Люцифер, или история одного боя](#)

Když se ego rodí a umírá [Когда рождается и умирает эго](#)

O síle, slabosti, realitě a iluzích [О силе, слабости, реальности и иллюзиях](#)

O spravedlnosti jako vlastnosti Bytí... a velké temnotě nirvány [О справедливости, как свойстве Сущего... и великом мороке нирваны](#)

Poselství bohyně Durgy o strachu [Послание богини Дурги о страхе](#)

Prázdnota nekonečna a Já osobnosti aneb Co je osvícení [Пустота Беспредельности и samость личности, или что такое просветление](#)

01. 2025 připravil [Bohumír Tichánek](#)